

Кръстът и Великата борба

„Сега е съд на този свят;
сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън.
И Аз, като бъда издигнат от земята,
ще привлека всички при Себе Си.“ (Йоан 12:31, 32)

Кръст със запазена марка

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

Колосяни 2:13-15

Чувал съм много пъти следните въпроси: „От какво значение е кръстът?“, както някой би попитал. Или: „Защо той е част от емблемата на Църквата на адвентистите от седмия ден? Следва ли сега църквата пътя на света?“ И: „Оприличаваме ли се на Католическата църква? Поставаме ли своя фокус върху кръста, а не върху Христос? Означава ли това, че се отказваме от адвентните основни учения?“

Емблемата на адвентната църква - съставена от Библията, кръста и пламъците, представляващи тримата ангели - е първата официална емблема, авторските права над която принадлежат на адвентната църква; първата емблема, която църквата е притежавала някога. Тя е била създадена от Световното седище на отдела по комуникациите през 1997 г. и все още е обект на коментари. Мнозина я харесват; някои не. Основната идея в нея изглежда съсредоточена върху кръста. Какво бихме представлявали сега без него? В емблемата е включен не самият кръст, а онова, което той представя. Как бихме могли да не се фокусираме върху него? Той е душата и сърцето на цялата ни система от вярвания. Когато видим кръста, той ни напомня през какво премина Христос. Ако то не се отнасяше до онова, което се случи на зрубия, чуден кръст, неподналите светове нямаше напълно да разберат на какво Христос - и сатана - са способни и ние бихме били изгубени. Завинаги. Христос „регистра“ кръста като „запазена марка“ за спасението.

**Какво щяхме да
представяваме
сега без кръста?**

Кръстът - това е една велика история, история с велик финал. Тя има въведение, в което се развиват характеристиките и се полагат основите на сюжета. След това има „тяло“, или плът. Тук е мястото, където вие наистина бивате въввлечени, може би във връзка с характеристиките, поддържайки ги или противопоставяйки им се. И най-накрая идва кулминацията, най-важната и вълнуващата част. Тя непрекъснато се изгражда, докато дойде моментът, когато нещо трябва да се случи, за да може историята да се разреши.

Без съмнение вие сте чели история или сте гледали филм, който завършва зле. Как сте се чувствали в края?

Разочаровани, разстроени. Зарекли сте се никога да не четете същата история или да не гледате същия филм отново. Самата история може да бъде изключителна, но краят ѝ е този, който има значение.

„И вас, които бяхте мъртви в презрешенията си и необрязването на плътта си, Той съживи с Него, като прости всичките ви престъпления. Изличи написаното в постановленията на закона, което беше против нас, и го отстрани отред нас, като го прикова на кръста; и като разоръжи началствата и властите, ги изложи открито на показ, тържествувайки над тях чрез него.“ (Кол. 2:13-15)

За щастие за нас - изгубените хора - Христовата история завършва добре.

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Йов 1; 2; 42; Исаия 53:4; Матей 4:1; Йоан 12:31-33;
1 Петрово 5:8, 9; Откровение 5:11-14;12:7-19.

Когато Бог създаде вселената, тя пулсираше в свършена любов. Но бунтът на Луцифер и самонадеяността на Адам и Ева, нашите първи родители, отделиха човечеството от Бога и му спечелиха заплатата за престъпленията му - смъртта.

Това, което сатана не беше пресметнал предварително, беше дълбочината на Божията любов към Неговия паднал народ. Бог щеше да възстанови Своите хора. Той щеше да спечели обратно тяхната вяръност.

Какво е изложено на риск?

Грехът е отделяне от Бога и „заплатата за греха е смърт“ (Римл. 6:23). Справедливостта изисква грешниците да умрат поради своя бунт. Но чрез една уникална комбинация от любов и правда Създателят премахна наказанието, запазено за разбунтувалото се творение, и му даде дара, който то беше изгубило чрез бунта си - вечния живот.

Ето как апостол Павел изразява това: „Бог за нас направи грешен Онзи, който

**Кръстът стана символ
на дълбочината, до
която Бог се спусна,
за да възстанови
човечеството.**

не знаеше грях (Христос), за да станем ние в Него праведни пред Бога“ (2 Кор. 5:21). „Сделката“ е толкова проста, колкото и дълбока: когато Го приемем чрез вяра, Исус взема нашето грешно, замърсено минало, и ни дава привилегията на Своята свършена праведност.

Но това не е всичко. Невероятният символ на тази

размяна е кръстът. Преди Исус да умре на него, римският кръст е бил познат само като инструмент за мъчение и екзекуция. Фактът, че той щеше да стане символ на изкупление, е от изключително значение. „Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“ (Гал. 3:13). Не физическата болка и мъчение бяха тези, които убиха Христос. Това беше отделянето от Неговия Отец - причинено от това, че Той пое нашите грехове върху Себе Си. Исус умря със смъртта, която ние заслужаваме, така че ние да можем да живеем под благодат.

Кръстът, този инструмент на жестокостта, унижението и смъртта, стана символ на дълбините, до които Бог щеше да се спусне, за да възстанови човечеството до връзката на помирението. Ето защо ние пеем химни като „Когато видя чудния кръст“, „Старият груб кръст“. Това е причината, поради която Павел каза: „А далеч от мен да се хваля с друго освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мен е разпънат и аз за света“

(Гал. 6:14). Когато полагаме вярата си в Христос, вече не сме поставени под смъртна присъда; ние сме осиновени като собствени синове и дъщери на Бога.

Практически извои

В допълнение към разкриването на дълбочините на Божията любов към Неговите паднали творения кръстът разкрива също силата на омразата на сатана към Христос и Неговите последователи. След смъртта на Исус и Неговото възкресение сатана насочи своето възмущение към Христовите последователи. С помощта на символичен език авторът на Апокалипсиса Йоан пише: „Тогава змезят

се разяри срещу жената и отиде да воюва с останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството Иисусово” (Откр12:17).

Историята на Йов помага да се илюстрира двата бита между доброто и злото - и това, как ние често сме хванати в престрелката между един Бог на любовта, Чийто вечен план е бил да спаси Своите верни творения, и един изпълнен с омраза противник, посветил се на каузата да осуети този план.

Под въпрос е дали Божиите деца ще Му бъдат верни, независимо от погрешните виждания за Неговия характер, ползващи се с популярност. По времето на изпитанието на Йов неговите така наречени приятели видяха Бога като божество, което изживя бедствия над тези, които не удовлетворяват изискванията му. Фактът, че Йов беше описан като „праведен и непорочен” (Йов 1:1), беше единственото доказателство, че нямаше скрит грях, и ето защо той страдаше от загубата на своя пълноценен живот, семейството си и своето физическо и емоционално здраве.

Историята му разкрива това, че хората страдат, защото живеят в грешен свят. Исус взе от нас нашата смъртна присъда, но сатана все още има силата да причинява болезнено физическо, емоционално и духовно страдание. И точно както Бог Отец запази мълчание, когато Неговият Син увисна на кръста и възкликна: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?” (Матей 27:46), Бог понякога изглежда дистанциран, безучастен, когато ние преминаваме през изпитания от различен характер.

Кръстът ни напомня, че има враг, който се противи на всичко и всекиго, скъпи на Бога. И колкото повече се придържаме към двата велики принципа, посочени в Откровение 12:17 - подчинение на Божиите заповеди и притежаването на Иисусовото свидетелство - толкова повече можем да очакваме, че ще провокираме враждата на сатана.

В Божиите ръце

В Йов 1 гл. Бог се хвали пред сатана: „Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов? Няма никой на земята като него; човек праведен и непорочен, който се бои от Бога и се отдалечава от зло” (стих 8). Тази хвалба разкрива голямото доверие на Бога в Йов. Това също напомня Йов мишена на сатанинската ярост. И дори той, в средата на своето потресаващо изпитание, разбира погрешно Божията тишина и бездействие.

И все пак в състояние на непоколебима вяра той заяви: „Зная, че е жив Изкупителят ми и че в последно време ще застане на земята. И след като изтлее кожата ми, пак в глътта си ще видя Бога” (Йов 19:25, 26). Вярата на Исус, отразена в последните Му думи на кръста, беше от същото естество: „Отче, в Твоите ръце оставям духа Си” (Лука 23:46).

Има много доводи на този свят, които се противопоставят на рационалното обяснение. При все това, ако можехме да видим нещата през вечната перспектива на Бога, бихме видели, че единственото място, където сме наистина сигурни, е в Божиите ръце - независимо дали знаем, че Той е там, или не.

КАКВО МИСЛИТЕ

1. Семейството на Йов му беше отнето и той беше измъчван физически. Кое според вас е по-лошото? Защо?
2. Как Йов ви помага да разберете страданието и християнския живот?
3. Дяволът е сравнен с рикаещ лъв, обикалящ да търси плячка. Какво означава да устоим, като останем твърди във вярата? Звучи ли ви това като сигурна защита срещу един лъв?
4. Пасажите от Писанието, свързани с днешния материал, рисуват една картина на великата борба между Бога и сатана. Каква е нашата роля в нея според тези текстове?

СВИДЕТЕЛСТВО

Йоан 19:16-30

Великата борба на Елн Уайт рисува прекрасната и трагична картина на нашия Спасител, висящ на кръста. Тя също осветлява отделните детайли, които придават пълнота на историята, разказана по този начин, и ни позволяват да видим Исус повече като човек и Бог, отколкото като просто една картина, висяща на стената. И, което е още по-важно, 2-жа Уайт успява да потопи и всички нас в историята. Това не е просто един разказ, мястото на който е в древните исторически книги и отживелите своята тема лекции в

учебните стаи. Тази история има привлекателна сила и не е подвластна на времето.

„Молитвата на Христос за Неговите врагове взе в прегръдката си света. Тя включи в себе си всеки един грешник, който вече е живял или ще живее - от началото на света до края на времето. Върху всички лежи вината за

**Не е имало скала на
Рихтер за измерване
силата на земното
разлюляване.**

разпъването на Божия Син. Прощението е предложено безплатно на всекиго.”¹
„Оттеглянето на божественото одобрение от Спасителя в този час на върховно страдание прониза сърцето Му със скръб, която никога не може да бъде напълно разбрана от човек. Тази агония беше толкова голяма, че Той едва можеше да усеща физическата болка.”²

Реакцията на природата към изтезанието на Създателя доизгражда сцената на мъка и ужас на кръста. Не е имало скала на Рихтер за измерване силата на земното разлюляване или барометри, които да проследят промените в атмосферата около кръста, но описанието ни дава представа за отвращението на земята от гледката.

„Никога преди това земята не е била свидетел на такава сцена. Множеството стоеше като парализирано и със затаен дъх се взираше в Спасителя. Отново мрак покри земята и като тежък гръм се разнесе страшен тъмен. Стана силно земетресение. Хората бяха разтърсени и нахвърляни един върху друг. Последва безумно смущение и вцепенение. От околните планини се откъсваха скали и падаха с трясък в равнините. Отвориха се гробове и мъртвите бяха изхвърлени от тях. Сякаш творението бе разтърсено до най-малките си частици.”³

„Характерът на Сатана не бе открит ясно на ангелите и на непадналите светове чак до смъртта на Христос защото, макар и да не разбираха всичко, знаеха, че унищожението на греха и на Сатана е осигурено вече завинаги, че изкуплението на човека е също осигурено, че и вселената е подсигурана завинаги срещу всякакво зло. Христос напълно разбираше резултатите от принесената на Голгота жертва. Всичко това Той очакваше, когато, разпънат на кръста, извика: „Свърши се!”

1. *Животът на Исус*, стр. 745.
2. Пак там, стр. 753.
3. Пак там, стр. 756 (425)
4. Пак там, стр. 764 (430).

Космическият сблъсък

ЧЕРНО НА БЯЛО

Йоан 12:31, 32

Евангелието на Йоан ни въвежда в една космическа арена. С отварянето му блъсват светлините и, докато седим на предните места, на централната сцена, ни се представя Човекът - Победителят. Думите на Йоан са прости, мощни, разкриват целта и попрището на Христос, нашия Победител: „светлината свети в тъмнината“ (Йоан 1:5), „пълно с благодат и истина“ (стих 14), „Словото стана плът и живя между нас“ (стих 14). Това е повече от изготвяне на добра новинарска история; то е откровение за драматично вселенско събитие.

Семитският корен на „слово“, „даба“р, е означавал също „работа“, „дело“, „събитие“ или „действие“. Произнасянето на слово е представлявало събитие. Веднъж изречено, то не може да бъде осуетено от събитието, което поражда. Когато Бог е проговорил, са се създали световите. Йоан ни подтиква да се изправим пред реалността на това, кой е Христос. Служенето му няма смисъл без тази истина. „Словото“ напомня за сътворяването не само на тази планета, но ни отвежда и до Източника, от който водят своето начало вселената, пространството и времето. Човекът пред нас, стоящ на тази историческа арена, на това единствено по рода си тъмно, враждебно място в сътворената от Него самия вселена, е проява на този Източник, излъчващ своята любов

**Докато ние седим на
предните места, на
централната сцена ни
се представя Човекът.**

и вършещ спасителни действия. Това евангелие ни дава разбиране за схватката между Победителя и претендиращия за титлата - онзи, който си присвоява владението на този свят чрез лъжи, потапяйки го в тъмнина и завличайки го по спиралата далеч от Източника.

В Йоан 12:31, 32 стигаме до върховния момент на кризата, когато Исус провъзгласява: „Сега е съд над този свят: сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън. И когато бъда Аз издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си.“ Това е централен момент в историята, в който Победителят се сблъсква с претендиращия в ръкопашен бой пред цялата вселена. На кръста Христос понася присъдата, отредена за този бунтуващ се свят. Нашият Победител поема осъждението за нашия грях, разменяйки Своя живот за нашия. Както въздеите Го закомвят за кръста, така Той ни закомвя за Себе Си. Както Той е издигнат между небето и земята, така ние сме привързани към Неговото царство. Сатана, претендиращият, е изхвърлен вън и Христос, нашият Победител, ни възвръща и откупва. Спечелената на кръста битка не е била събитие, което може да остане скрито в земната история. По-скоро кръстът се простира назад към Сътворението и напред към бъдещите хоризонти, притегляйки всички хора към Христос, сближавайки ни с останалото творение. Това е покана да пристъпим отвъд тъмнината и смъртта. Това е вечното Евангелие. Христовият кръст ни предизвиква да не бъдем просто зрители на предните места, нито минавачи, залязващи се за кратко в действието, но да изискаме победата, която нашият Победител е спечелил за нас.

* The Communicator's Commentary, том. 4, стр. 29.

Как да стоя настрана от изкушението

ИМА КАК

Псалом. 32:10; Матей 26:41; Йоан 14:15; Евреи 2:18

Когато Бог умря за нас на кръста, Той не просто ни спаси от смъртта и ни даде вечен живот; Той ни предостави избора да приемем дара. Чрез кръста Бог ни даде свободна воля. Всичко, което притежаваме, идва при нас, подпечатано от кръста, купено с кръвта, не оценяваме с никакви мерки за оценяване, защото е животът на Бога.

И все пак като християни ние имаме правото да изберем доброто или злото. Изборът на добрия път означава да поставим цялото си доверие в Бога и да Му предадем живота си. Злото често може да е привлекателно и неустойчиво. Изкушението е сред нас всеки ден и най-лесният начин то да изгуби силата си е да засилим връзката си с Бога. Като преживяваме всеки ден с Христос, уверението и силата, които получаваме от Него, могат да ни помогнат да контролираме слабостта си.

**Ние имаме правото
да изберем доброто
или злото.**

Връзката ни с Бога иска време и ангажираност, но това е по силите ни.

Изкушението е винаги наоколо, ето защо е важно да бъдем бдителни и съсредоточени и да

се научим как да се противо-поставяме на дявола.

1. Говорете с Бога. Молитвата може да засили нашата връзка с Бога и да ни освободи от изкушението (Матей 26:41). Комуникацията с Него е важна. Когато времената са тежки, важно е да се обърнем към Бога. Ние ще бъдем проверени и изпитани, но нека тези моменти да бъдат прекарани в сериозна молитва Той да даде разбиране.

2. Помнете. Когато Исус ходеше по тази земя, Той понесе болка и изкушение (Евреи 2:18). Като знаем, че Бог може да усети нашата болка и мъка, това ни успокоява и уверява, че не сме сами в този свят.

3. Доверете се на Бога. Вярата в Него може да ни помогне да отблъснем злото и поражда приемане на правда. Господ ни е обещал да ни обгражда със Своята любов дотогава, докато Му се доверяваме (Псалом 32:10). Вярата в тази сила получаваме чрез нашия скъпоценен Спасител.

4. Обичайте Бога. Просто като обичаме Бога ние можем да превъзмогнем греха. Обичайте Го и ще бъдете склонени да се подчинявате на това, което Той е заповядал (Йоан 14:15).

КАК МИСЛИТЕ

1. Защо е трудно да стоим настрана от изкушението?
2. Как можем да живеем живота си в съласие с Христос?
3. Кои са начините, чрез които сте израснали в духовното пътуване с Христос?

Празнуване на кръста

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

1 Коринтяни 15:12-19

Победата на кръста заема централно място в историята на човечеството. Без смъртта и възкресението на Исус Христос няма надежда за вечен живот. Това е нещо, което трябва да се отпразнува. В тържествена и дори мрачна атмосфера протичаше празнуването на хората в моята родна църква. Четири пъти в годината нашето общество от вярващи размишляваше върху великата жертва на Божия Син. Като дете наблюдавах възрастните, сериозно дъвчещи малките късчета безквасен хляб и опитващи се почитателно да отпиват уелски гроздов сок.

С надежда попитах родителите си дали мога да получа парче безквасен хляб за да уталожя глада си. Беше ми казано, че това не е за удовлетворяване на апетита, а за да породи размисъл върху символичното послание, скрито зад малките зальци храна. Ние ядохме мялото на Христос и пиехме Неговата кръв. Това бе мрачно и сериозно събитие.

Къде беше празнуването? Къде бе радостта от факта, че Божият Син бе не просто умрял с ужасна смърт за нас, но и беше възкръснал? Отговорът може да се намери във възкресението - в отпразнуването на Неговия триумф на кръста.

К. С. Луис пише в своята книга Лъвът, вещицата и грешника за Аслан, един символичен Месия, идващ в Нарния за да спаси нейните жители от лапите на Бялата вещица. Той е убит вместо едно дете предател, което разбира едва по-късно за голямата жертва на Аслан. Смъртта му не е бремене, което детето трябва да носи. Нещо повече, историята не завършва с жертвата на Аслан. Това е просто началото.

Историята на нашия живот започва с възкресението на Христос. Въпреки че смъртта Му плати цената за нашите грехове, Неговата победа над смъртта е, която придава смисъл не само на кръста, но също и на нашата вяра. Апостол Павел казва, че ако не е възкресението, Христос е мъртъв. А ако Христос е мъртъв, няма възкресение. И ако Исус е мъртъв, „празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра“ (1 Коринтяни 15:14).

Тази седмица милиони християни по света ще се радват на възкресението на Христос, празнувайки надеждата всички хора да имат живот отвъд този свят.

Трябва да помним, че силата на кръста не лежи в смъртта, а във възкресението на Христос. Истина е, че кръстът е в центъра на великата борба. Но победата на доброто над злото, на живота над смъртта, на Бог над сатана е, което демонстрира на непадналите светове силата на Божията любов.

КАКВО МИСЛИТЕ

1. Радостно или тъжно събитие трябва да е възпоменаването на Христовата жертва? Обяснете отговора си.

2. Нашата църква празнува господната вечеря редовно. Трябва ли да направим нещо повече, за да отбележим Христовата победа на кръста?

Къде се състоя празнуването?

ИЗСЛЕДВАНЕ

1 Коринтяни 1:18

С ДВЕ ДУМИ

Навсякъде в Божието Слово присъства една тема: доброто срещу злото, Бог срещу сатана. Наречете го, както искате, ние всички го знаем. Елън Уайт не говори за това с неуверен език. „Великата борба“ решаваме ние. Конфликтът е основата на нуждата ни от любящ Бог, на нашето отпадане от Него и на нашето окончателно връщане при Него. Това е свързващата нишка в живота ни като християни. Кръстът на Христос изиграва централна роля във великата борба. Силата му е решаваща за разбирането ни на Христовата победа над греха, Неговата жертва и повторното ни обединение с Него в небето. Определящият момент в живота на Христос бе решението да вдигне Своя кръст и да умре за нас. Определящият момент в нашия живот е да вдигнем същия този кръст и да се оставим да принадлежи и на нас.

А ЗАЩО НЕ?

○ Прегледайте всички списания, които имате у дома, и открийте кръстовете. Изрежете ги и ги залепете в книга или направете нещо друго с тях. Поставете ги на видно място там, където живеете, за да ви показват и да поддържат в ума ви централната роля на кръста във великата борба.

○ Правене на кръст. Прочетете размерите на древната конструкция на кръста и си направете такъв сами. Конструирането на кръст ще бъде смиряващо преживяване, когато осъзнаем, че нашите грехове са, които са приковали Исус на Неговия кръст.

○ Отделете си няколко дни за прочит и размисъл над книгата Йов. Това е невероятна история за верността на един човек и доверието на Бога в този човек. Това наистина е история за великата борба. Описвайте всеки ден, сякаш вие сте Йов. Какви биха били вашите реакции към Бога?

○ Писане на песен за ролята, която кръстът играе във великата борба. Помнете, също както историята е встъпление към разрешението на кръста, така и стиховете от припева на песните трябва да ни водят към решение.

○ Направете разходка с камера и снимайте всеки естествен или сътворен от човека кръст, който срещнете.

○ Разгадайте какво кръстът означава за вас. Започнете, като записвате на хартия отделни думи, които ви идват на ум, когато си мислите за кръста. Напишете изречения с тези думи. После напишете параграф с идеята на всяка една от тези, които сте използвали. Отделете си толкова време, колкото имате нужда.

ПОЛЕЗНИ ВРЪЗКИ

Матей 27.

Джон Стот, Кръстът на Христос, „Старият груб кръст“ в Адвентната песнарка

Кати Сю Коргеро

Кати Сю е обикновена, щастлива студентка от Пуерто Рико. Тя се ражда

четири месеца по-рано от определената дата, тежи 1.5 паунда и има само една ръка. Докторите казват, че няма да оцелее. Но тя оцелява и чудесата, които Бог извършва за нея довеждат семейството и при Него.

Кати никога не се е считала за човек в неравностойно положение. Брат и я научава да върши нещата, които другите деца правят. Тя може да кара велосипед и да плува. Като Изследовател печели различни награди. Кати рядко ползва своята изкуствена ръка. Тя казва на тези, които и съчувстват „Когато Исус дойде, Той ще ми подари нова ръка. До тогава ще се справя.“

Кати има призвание да учи хората, че да си различен е нормално. Тя ги насърчава сами да решават кои са и какво могат да правят. Кати добавя, „Любовта към Бога ми помогна да обикна себе си.“

Интер - Америка